

Arrest

nr. 314 004 van 4 oktober 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
 Lange Lozanastraat 24
 2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging (en de nietigverklaring) te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 28 september 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2024 nam de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering ten aanzien van verzoeker (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Sint Niklaas op 28.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer

naam: U.

voornaam: D. W.

geboortedatum: (...)1989

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene diende op 11.12.2019 een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd op 22.11.2021 door het CGVS geweigerd. Op 11.04.2022 diende betrokkene een 2e verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd door het CGVS onontvankelijk verklaard op 14.06.2022. betrokkene diende op 24.06.2022 beroep in tegen de beslissing van 14.06.2022. dit beroep werd op 26.10.2022 verworpen.

Betrokkene vroeg op 20.07.2023 gezinshereniging aan in functie van zijn aangehaalde feitelijke partner K. M., (RR. 83.11.29 511-51), Nederlandse nationaliteit, op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980: . Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 22.01.2024 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 28.09.2024 nog steeds samen te wonen met zijn huidige partner en in de toekomst te zullen huwen. Betrokkene diende op 20.07.2023 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn partner. Op 22.01.2024 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 22.01.2024 met een bevel om het grondgebied te verlaten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene werd op 10.05.2023 uitgenodigd voor een gesprek met een ICAM-coach over de toestand van zijn administratief dossier, de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Betrokkene is niet ingegaan op de uitnodiging. Hij bracht hiervoor geen geldige reden aan, noch trachtte hij een nieuwe afspraak vast te leggen.

Op 14.03.2024 wordt beslist het coachingstraject met U., D. W. stop te zetten.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.03.2022 dat hem betekend werd op 23.03.2022 en gereactiveerd werd op 29.11.2022. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 22.01.2024 Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 11.04.2022 werd bij beslissing van 14.06.2022 als niet-ontvankelijk verklaard

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij uit Nigeria vertrokken is omwille van een familieconflict en in België wil blijven om te werken. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Nigeria een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

Op dezelfde dag werd eveneens een inreisverbod van twee jaar aan verzoeker opgelegd.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: *"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terughoudingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."*

Verzoeker bevindt zich in het gesloten centrum van Merksplas. In dat geval wordt de hoogdringendheid vermoed. Verweerder betwist het uiterst dringende karakter van de vordering ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het, gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori tot de schorsing van de tenuitvoerlegging ervan.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker erkent dat hij in het verleden een aanvraag indiende in functie van een Nederlandse vriend, die evenwel niet zijn partner was. Er werd dan ook correct in de bijlage 20 vastgesteld dat de referentiepersoon, de heer K.M., reeds een gezinscel vormde met een andere persoon. Er werd dan ook geen beroep ingediend tegen die beslissing. Verzoeker stelt een duurzame relatie te hebben met Mw. O.J. van Spaanse nationaliteit met een duurzaam verblijfsrecht in België. Ze wonen samen in de (...)straat nr. (...) te Sint-Niklaas. Mevrouw heeft ook een arbeidsovereenkomst en verzoeker zou haar leren fietsen hebben dermate dat zij naar haar klanten kan gaan. Toen verzoeker werd opgepakt, verbleef hij ook bij Mw. O.J. Vervolgens geeft verzoeker een theoretische toelichting bij artikel 8 van het EVRM en stelt hij dat de gemachtigde niet op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met zijn duurzame partnerrelatie. De gemachtigde stelt in de beslissing dat er omwille van de eerder genomen beslissing van 22 januari 2024 geen schending zou voorliggen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, echter deze beslissing was geen beoordeling van de duurzame partnerrelatie van verzoeker met Mw. O. De bijlage 20 heeft immers betrekking op de aanvraag in functie van de heer K.M. De relatie van verzoeker betreft dan ook niet de "partnerrelatie" waarvan sprake in de beslissing van 22 januari 2024, waardoor zijn relatie met Mw. O. niet werd beoordeeld. Nu deze dame de Spaanse nationaliteit heeft, kan niet verwacht worden dat zij verzoeker naar Nigeria volgt, minstens diende de gemachtigde dit te beoordelen, aldus verzoeker. Daarom kan verzoeker de belangenafweging van de gemachtigde niet door verzoeker worden bijgetreden. Hij acht het oordeel van de gemachtigde onzorgvuldig.

Beoordeling

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken

op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins/ privé-leven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad herhaalt dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt.

De Raad stelt vast dat verzoeker wijst op zijn relatie met Mw. O.J.. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker recent twee maal werd gehoord, waaronder nog de dag van het nemen van de beslissing. Uit het "*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*" van 28 september blijkt dat verzoeker wees op zijn relatie met een vrouw, waarmee hij stelt samen te wonen in de (...)straat (nr. (...)) en waarmee hij stelt binnenkort te gaan trouwen. Hetzelfde blijkt uit het administratief rapport opgesteld door de federale politie van 28 september 2024, evenals uit het andere gehoorverslag waarin hij verduidelijkt dat zijn partner Spaanse is, van Nigeriaanse afkomst. Het administratief dossier bevat eveneens twee woonstcontroles die in mei 2024 werden uitgevoerd, hierin wordt onder de vermelding "*eventuele andere personen die blijken te verblijven op het adres*" ook de naam van Mw. O.J. vermeld.

Verder voegt verzoeker bij het verzoekschrift een getuigenverklaring van het dienstencheques-bureau waarvoor Mw. O.J. werkt die stelt dat Mw. O.J. werkt als huishoudhulp en verzoeker haar inderdaad leerde fietsen om naar haar klanten te kunnen gaan en zij regelmatig samen gezien worden en zij zouden plannen maken om te trouwen. De arbeidsovereenkomst en verschillende loonbrieven van Mw. O.J. werden gevoegd, evenals een kopie van haar Belgische verblijfskaart. Ter zitting was Mw. O.J. ook aanwezig aangezien ze zich heeft gelegitimeerd door haar identiteitskaart en paspoort voor te leggen. Bij het verzoekschrift legde verzoeker eveneens foto's voor, die weliswaar niet voorlagen op het moment van de beslissing, maar

waarmee de Raad in de huidige procedure moet rekening houden, die gedateerd zijn en die minstens een periode sedert november 2023 beslaan.

Ook al kan verweerder in de nota gevolgd worden dat het vreemd is dat verzoeker nog op 20 juli 2023 een verzoek om een verblijfskaart indiende in functie van een man, als hij stelt dat hij voorheen reeds een relatie had met Mw. O.J., blijkt evenwel uit de bijlage 20 dat de gemachtigde zelf, terecht zoals verzoeker erkent, het duurzaam karakter van de feitelijke relatie tussen verzoeker en de heer K.M. niet aannemelijk achtte. Zoals verzoeker aanhaalt, blijkt inderdaad geen beroep ingediend tegen deze bijlage 20 bij de Raad.

De Raad kan verder niet anders dan vaststellen dat de gemachtigde in het licht van artikel 8 van het EVRM als volgt heeft gemotiveerd:

“Betrokkene verklaart in zijn hoorrecht van 28.09.2024 nog steeds samen te wonen met zijn huidige partner en in de toekomst te zullen huwen. Betrokkene diende op 20.07.2023 een aanvraag tot gezinshereniging in met zijn partner. Op 22.01.2024 weigerde de DVZ aan betrokkene een machtiging tot verblijf van drie maanden. Deze beslissing werd aan betrokkene ter kennis gebracht op 22.01.2024 met een bevel om het grondgebied te verlaten. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Zoals verzoeker terecht aanstipt verwijst de gemachtigde weliswaar naar het hoorrecht van 28 september 2024 waar verzoeker verklaarde samen te wonen met een vrouw en met haar te willen trouwen, om vervolgens te verwijzen naar de procedure die werd doorlopen en is uitgemond in de bijlage 20 van 17 januari 2024, die ter kennis werd gebracht op 22 januari 2024, die betrekking had op de heer K.M. Om vervolgens te stellen *“we kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Nigeria geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”*.

Hieruit blijkt aldus prima facie dat de gemachtigde weliswaar op de hoogte was van de verklaringen van verzoeker aangaande zijn huidige relatie, doch deze enkel heeft beoordeeld in het licht van een procedure die verzoeker heeft gedaan in functie van een andere persoon. Er kan prima facie geen zorgvuldige feitenvaststelling aangenomen worden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate ernstig.

In de verweernota citeert verweerder de motieven van de gemachtigde rond artikel 8 van het EVRM en stelt hij “akte te nemen” van het betoog van verzoeker dat de aanvraag gezinshereniging niet beoordeeld werd in functie van de huidige relatie. Verweerder kan bijgevolg niets inbrengen tegen de onzorgvuldige feitelijke beoordeling die in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM is gebeurd.

Verweerder stelt wel dat het beschermingswaardig gezinsleven met zijn huidige partner niet is aangetoond, doch de Raad kan enkel vaststellen dat de gemachtigde in de bestreden beslissing uitdrukkelijke conclusies trekt aangaande artikel 8 van het EVRM op basis van een eerdere procedure die geen betrekking had op Mw. O.J. De Raad herhaalt dat verweerder in de nota gevolgd kan worden dat het vreemd is dat verzoeker nog op 20 juli 2023 een verzoek om een verblijfskaart indiende in functie van een man, als hij stelt dat hij voorheen reeds een relatie had met Mw. O.J., maar kan niet voorbij gaan aan het feit dat uit de bijlage 20 blijkt dat de gemachtigde zelf terecht zoals thans blijkt het duurzaam karakter van de feitelijke relatie tussen verzoeker en de heer K.M. niet aannemelijk achtte. Daarnaast liggen er nog andere objectieve elementen voor, zoals de woonstcontroles in het administratief dossier, die – samen beschouwd met het geheel van de verklaringen en voorgelegde stukken - een begin van bewijs vormen van een beschermingswaardig gezinsleven.

Het verweer in de nota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In het verzoekschrift wijst verzoeker opnieuw op het onzorgvuldig onderzoek dat in het licht van artikel 8 van het EVRM is gebeurd. Verder stipt hij eveneens aan dat de bestreden beslissing een verwijderingsmaatregel

betreft met geen enkele termijn en dat er ook moet rekening gehouden worden met het feit dat verzoeker eveneens een inreisverbod kreeg toebedeeld van twee jaar.

De Raad heeft supra een ernstig middel aangenomen in het licht van artikel 8 van het EVRM, dat een zorgvuldig onderzoek vereist. In dat geval wordt het moeilijk ernstig te herstellen nadeel vermoed (art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet).

Verder kan niet ontkend worden dat de thans bestreden beslissing, en meer bepaald het feit dat aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, de wettelijke grondslag vormt voor het opleggen van het inreisverbod, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt.

In de nota met opmerkingen verwijst verweerder naar zijn bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, die niet aannemelijk wordt gemaakt. De Raad is dit standpunt supra evenwel niet gevolgd aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek in hoofde van de gemachtigde vereist.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan in deze omstandigheden dan ook worden aanvaard.

Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 28 september 2024 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

A. MAES